

IZSÁK MÁRIA

Hajléktalanok

Ez a fotóösszé hajléktalanokat mutat be. Ők nem a fotók témái, hanem a készítő régi vagy újabb ismerősei. A fotók éppen ezért ezt a kapcsolatot igyekeznek megragadni.

Kezdjük talán ott, hogy nem szeretem a hajléktalan kifejezést. Tudom – nincs jobb szó... De nem fedi a valóságot.

Vannak olyanok, akikkel az aluljárókban, utcasarkokon találkozhatunk, ez a képünk a hajléktalanokról. Pedig ők vannak kevesebben. Sokan laknak hajléktalanszállókon, maguk építette kalyibákban, félreeső helyeken, illetve vannak lakásban lakó, hajléktalan életmódot folytató, guberáló, vasat, papírt gyűjtő emberek is.

A fotózás folyamán megismertem többféle réteghez tartozó hajléktalanokat. Inkább róluk mesélnék kicsit – a képeken szereplő emberekről.

Sárika és Piroska: Velük egy aluljáróban találkoztam össze. Rokonok. Piroskát Sárika csábította föl Budapestre, de Piroska már vágyott haza a családja körébe, neki nem tetszett az itteni hajléktalan élet. Később már csak Sárikát láttam egy másik aluljáróban.

Eduárd és Mariann: A férfi egy nagyon szép, szeretetteljes roma ember, Mariann fogyatékos, nehéz volt vele kommunikálni. Nehezen érthető a beszéde, de elismétel mindent többször, hogy biztosan megértsék. Eduárd a két kezével építette szerény hajlékukat.

Mária: Elmenekült a családjától férje brutalitása miatt. Azt mondta, annál az életnél még az utca is jobb. Egy aluljáróban lakott többedmagával.

András Bácsi: Lakossági bejelentésre ment ki a Menhely Alapítvány krízisautója.

Mínusz 15°C hideg volt, segíteni kellett. Nehéz volt megtalálni az öreget, aki egy kartonon feküdt és mindössze egy takarófoliával volt betakarva. Szerény kis motyója a sarokba volt pakolva szép rendben. A szociális munkások meleg teát, polifoamot, takarót adtak neki, miután kiderült, hogy nem akar bemenni hajléktalan szállóra. Azóta nyoma veszett...

Sanyi Bácsi: Idős ember, egyedül. Saját maga építette a kis „lakását”.

Még nem elég idős ahhoz, hogy bevonulhasson szociális otthonba, még néhány évet várnia kell rá...?

Ilcsi és gyermekei: Egy elhagyott katonai laktanyában élnek Ilcsiék, ott próbálnak emberhez méltó körülményeket teremteni maguknak. Ilcsi öt gyermek édesanyja, a három nagyobb nevelőintézetben van, de hazaengedik a pedagógusok őket az iskolai szünetekben. A kicsiket Ilcsiék nevelik – egyelőre...

Az általam készített képek célja: Nézzünk bele ezeknek az embereknek a szemébe egy pillanatra. Máskor úgylis lehajtott, elfordított fejjel elmegyünk mellettük, vagy nem is tudjuk, hogy Ők Azok – „Csövik”.

Amikor hajléktalan problémáról beszélünk, sosem látunk magunk előtt arcokat. Egy masszának képzeljük ezt a tízezernél is több embert. Pedig itt emberi lényekről van szó,

2005 8 (1): 111 – 112.
Tabula

111

akiknek van személyiségük, egyéniségük, örömük, bánatuk, érzéseik, és legfőképpen arcuk, amit vállaltak a kamerám előtt olyannak, amilyen.

A Menhely Alapítvány Krízisautójához csatlakoztam, velük mentem a helyszínekre. Igyekeztem nem láb alatt lenni, ha szükség volt még két kézre, akkor segítettem én is. Nem volt kérdés ilyenkor, hogy fotózzak, vagy beálljak a szociális munkások mellé, bár erre ritkán került sor.

Jártam az Oltalom Karitatív Szervezet Hajléktalan Kórházában is, ahol szintén sok segítséget kaptam.

Mivel szóbeli megállapodásom köt, ezért csak kiállításokon, könyvekben, kis példányszámú folyóiratokban jelenhetnek meg a fotók – védendő a képen szereplők személyiségi jogait. Ugyanakkor félttem Ilcsiéket a gyerekekkel, ezért nem említettem konkrét helyeket, időpontokat, neveket.

MÁRIA IZSÁK

Homeless people

This photo-essay depicts people who live on the street, parks, forest. They do not represent themes for photographing, they are friends of the author. With the help of her pictures, she tries to catch this relationship.